

Wegdromen bij Franz von Chossy

Soms, heel soms, zegt mijn girorekening wel eens tegen me: nu hebben we even genoeg jazzpianisten in de platenkast. Er viel de afgelopen jaren dan ook veel te smullen. [Brad Mehldau](#) natuurlijk, maar ook veel jonge Europeanen, zoals de geweldige Franse Serviër [Bojan Z](#), of de Vlaming [Jef Neve](#), om er maar snel even een paar te noemen.

Helaas, moet ik nu tot mijn grote schaamte bekennen, had ik daarbij de jonge Duitser [Franz von Chossy](#) even over het hoofd gezien. Dat was dan ook een heerlijke ontdekking, vanmiddag in de Yenisei.

Ondanks de concurrentie van grote namen als Elvis Costello, Katie Melua en natuurlijk Sonny Rollins werd het erg druk (in dus warm) in de kleine zaal, maar het was er heerlijk wegdromen bij de speelse virtuositeit van Von Chossy en zijn kompanen, Clemens van der Feen op staande bass (vaak met strijkstok, wat voor prachtige effecten zorgde) en Paul Wiltgen op drums.

Von Chossy speelde voornamelijk nummers uit zijn Cd Pendulum, geïnspireerd op een schilderij dat door zijn moeder werd geschilderd. Met de ogen dicht kon je dan denken hoe dat schilderij er moet hebben uitgezien: subtiele kleuren denk ik, niet te fel maar wel vrolijk, geen dikke strepen maar het fijnere penseelwerk.

We konden het ons alleen maar proberen voor te stellen, terwijl het trio de perfecte soundtrack erbij speelde, waardoor zelfs iedereen in een oranje shirt even vergat dat het vandaag finaledag is. Tot Von Chossy ons er zelf aan herinnerde dat vandaag een 'big day for Holland' is. Maar hij leerde ons vooral: je kan nooit genoeg goeie jazzpianisten in je platenkast hebben.

Bron: [Dirk Vandenberghe](#), NRC Handelsblad Cultuurblog, zondag 11 juli 2010
(<http://weblogs.nrc.nl/cultuurblog/2010/07/11/wegdromen-bij-franz-von-chossy/#more-6870>)